

DAVID SHEFF

BĂIATUL MEU FRUMOS

LUPTA UNUI TATĂ
CU DEPENDENȚA
FIULUI SĂU

Traducere din limba engleză
de **Doina Fischbach**

PPT
PSIHOLOGIA
PENTRU
TOȚI

TREI

EDITORI

Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

DIRECTOR EDITORIAL

Magdalena Mărculescu

REDACTARE

Sofia-Manuela Nicolae

DESIGN ȘI ILUSTRAȚIE COPERTĂ

Andrei Gamarț

DIRECTOR PRODUCȚIE

Cristian Claudiu Coban

DTP

Dan Crăciun

CORECTURĂ

Dana Anghelescu
Dușa Udrea-Boborel

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**SHEFF, DAVID**

Băiatul meu frumos. lupta unui tată cu dependența fiului său /
David Sheff ; trad. din lb. engleză de Doina Fischbach. - București :
Editura Trei, 2024

ISBN 978-606-40-2303-2

I. Fischbach, Doina (trad.)

821.111

Titlu original: *BEAUTIFUL BOY: A Father's Journey Through
His Son's Addiction*

Autor: David Sheff

Copyright © 2008 by David Sheff

Afterword © 2018 by David Sheff

Copyright © Editura Trei, 2024
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București

Tel.: +4 021 300 60 90;

Fax: +4 0372 25 20 20

e-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-2303-2

Cuprins

<i>Introducere</i>	11
PARTEA I — Stau treaz până noaptea târziu	37
PARTEA a II-a — Drogul lui preferat	169
PARTEA a III-a — Ce-o fi, o fi	197
PARTEA a IV-a — Dacă aş fi procedat altfel	273
PARTEA a V-a — Nu ştii niciodată ce se poate întâmpla	367
<i>Epilog</i>	475
<i>Postfaţă</i>	493
<i>Mulţumiri</i>	517
<i>Bibliografie</i>	521

Introducere

Mă doare atât de mult că nu-l pot salva, proteja, ține departe de pericole, feri de suferință. La ce sunt buni tații, dacă nu la aceste lucruri?

- THOMAS LYNCH, „THE WAY WE ARE“

— *Bună, tată. Doamne, mi-e atât de dor de voi. Abia aștept să vă văd pe toți. Mai e doar o zi!!! Uraaaa!*

Nic a trimis un e-mail de la facultate cu o seară înainte de a veni acasă în vacanța de vară. Jasper și Daisy — copiii noștri de 8 și, respectiv, 5 ani — stau la masa din bucătărie și taie, lipesc și colorează bilețele și bannere de bun-venit cu ocazia întoarcerii lui acasă. Nu și-au mai văzut fratele mai mare de șase luni.

În dimineața în care trebuie să mergem la aeroport ies în curte pentru a-i aduna pe copii. Daisy, udă și plină de noroi, este cocoțată pe o ramură, sus, într-un arțar. Jasper stă sub ea.

— Mi-o dai înapoi, dacă nu, ai s-o pățești! o amenință el.

— Nu, răspunde ea. Ea a mea.

În ochii ei se citește o sfidare îndrăzneță, însă, când el începe să urce în copac, ea aruncă păpușa Gandalf pe care el o vrea.

— E timpul să mergem după Nic, spun eu, iar ei se năpustesc în casă trecând pe lângă mine și scandând „Nicky! Nicky! Nicky!”

Mergem cu mașina o oră și jumătate până la aeroport. Când ajungem la terminal, Jasper strigă:

— Uite-l pe Nic. Arată cu degetul.

— *Acolo!*

Cu un rucsac kaki pe umăr, Nic se sprijină de un indicator PARCAREA INTERZISĂ amplasat pe marginea exterioară a zonei de recuperare a bagajelor de la compania United. Slab și deșirat, purtând un tricou roșu decolorat și cardiganul prietenei sale, blugi lăsați pe șoldurile osoase și teniși roșii marca Converse All-Stars, când ne vede, se înseninează la față și ne face cu mâna.

Copiii vor să stea amândoi lângă el, astfel că, după ce-și aruncă bagajele în spate, Nic urcă peste Jasper și se așază între ei punându-și centura de siguranță. Le prinde pe rând capetele în mâini și-i sărută pe obraji.

— Mă bucur atât de mult să vă văd! spune el. Mi-a fost dor de voi, micuților. Un dor nebun.

Către noi, cei din față, adaugă:

— Și de voi, tăticule și mămico.

În timp ce mașina se îndepărtează de aeroport, Nic descrie cum a fost zborul.

— A fost cel mai rău, spune el. Eram blocat lângă o doamnă care vorbea întruna. Avea părul platinat, cu vârfuri, ca la o tartă cu lămâie și bezea. Ochelari cu

rame din corn în stil Cruella De Vil, buze de culoarea prunei și un strat gros de pudră roz pe față.

— Cruella De Vil? întreabă Jasper. Face ochii mari. Nic încuviințează din cap.

— Exact ca ea. Avea gene lungi și false, colorate violet, și era parfumată cu Apă Puturoasă. Își acoperă nasul mâna.

— Pfui.

Copii sunt fascinați.

Traversăm podul Golden Gate. Un fluviu de ceață groasă se revarsă sub noi și învăluie peninsula Marin Headlands. Jasper întreabă:

— Nic, vii la petrecere? referindu-se la viitoarea petrecere de absolvire a lui și a lui Daisy. Copiii trec din clasa a II-a în clasa a III-a, respectiv de la grădiniță în clasa I.

— N-aș lipsi pentru nimic în lume, răspunde Nic.

Daisy întreabă:

— Nic, ți-o amintești pe fata aceea, Daniela? A căzut de pe structura de cățărare și și-a rupt degetul de la picior.

— Oh.

— I-a pus ghips, adaugă Jasper.

— Ghips la degetul de la picior? întreabă Nic. Trebuie să fie micuț.

Jasper spune cu un aer grav:

— O să-l taie cu ferăstrăul.

— Degetul de la picior?

Chicotesc cu toții.

După un timp, Nic le spune:

— Am ceva pentru voi, copii. În valiză.

— Cadouri!

— Când ajungem acasă, spune el.

Îl roagă să le spună ce e, dar el dă din cap.

— Nu, nici vorbă. E o surpriză.

Îi văd pe toți trei în oglinda retrovizoare. Jasper și Daisy au tenul fin și măsliniu. Și Nic l-a avut așa, dar acum are obrajii supti și asemănători cu hârtia de orez. Ochii lor sunt căprui și limpezi, în timp ce ai lui sunt ca niște globuri întunecate. Părul lor este castaniu-închis, însă părul lui Nic, care în copilărie era lung și blond, este decolorat ca un câmp de vară târzie, cu șuvițe brun-roșcate pleoștite și smocuri îngălbenite zburlite — rezultatul unei încercări nefericite de a-l decolora cu Clorox.

— Nic, vrei să ne spui o poveste cu eroi? îl roagă Jasper. De ani de zile, Nic i-a amuzat pe copii cu „Aventurile domnului Încurcă-lume“, un detectiv britanic inventat de el.

— Mai târziu, domnule, promit.

Ne îndreptăm spre nord pe autostradă, ieșim și virăm spre vest, mergând pe drumul șerpuit care străbate câteva orașe mici, un parc național împădurit și apoi pășuni deluroase. Oprim în Point Reyes Station, ca să ridicăm corespondența. Nu putem merge prin oraș fără a ne întâlni cu o mulțime de prieteni, toți bucuroși să-l vadă pe Nic, pe care îl asaltează cu întrebări despre școală și despre planurile lui pentru vacanța de vară. În cele din urmă, plecăm și urmăm drumul care urcă de-a lungul pârâului Papermill Creek până la intersecția unde virăm la stânga, unde urc dealul și intru pe aleea noastră.

— Avem și o surpriză, Nicky, spune Daisy.

Jasper o privește cu asprime.

- Nu-i spune!
- Sunt semne. Noi le-am făcut.
- Dai-sy...

Târându-și bagajele, Nic îi urmează pe copii în casă. Căinii se năpustesc asupra lui, lătrând și urlând. La capătul scărilor, Nic este întâmpinat de bannerele și de desenele copiilor, printre care și un arici cu textul „Mi-e dor de Nic, buuhuu“, desenat de Jasper. Nic le laudă măiestria, apoi merge în dormitor târșându-și picioarele, pentru a despacheta. De când a plecat la facultate, camera lui, o cameră vopsită în roșu Pompei situată în capătul celălalt al casei, a devenit o cameră de joacă dotată cu o expoziție de creații Lego ale lui Jasper, printre care un castel de maharajah și un robot R2-D2 motorizat. Pregătindu-se pentru întoarcerea lui, Karen a strâns colecția de animale de pluș a lui Daisy și a pus pe pat o cuvertură și perne noi.

Când iese din cameră, Nic are brațele pline de cadouri. Lui Daisy i-a adus păpușile Josefina și Kirsten din colecția American Girl, pe care le-a căpătat de la prietena lui. Sunt îmbrăcate frumos, una cu o bluză țărănească brodată și un poncho, și cealaltă cu un pulover din catifea verde. Jasper primește două pistoale cu apă Super Soaker uriașe.

— După cină, îl avertizează Nic pe Jasper, vei fi atât de ud încât va trebui să înoți până în casă.

— Tu vei fi atât de ud încât vei avea nevoie de o barcă.

— Tu vei fi mai ud decât un tăițel ud.

— Tu vei fi atât de ud încât nu vei avea nevoie de duș un an întreg.

Nick râde.

— N-am nimic împotrivă. Am să economisesc o groază de timp.

Mâncăm, apoi băieții umplu pistoalele cu apă și se grăbesc să iasă în vântul serii, alergând în direcții opuse. Eu și Karen privim din sufragerie. Urmărindu-se unul pe celălalt, băieții se furișează printre chiparoși italieni și stejari, se ghemuiesc sub mobilierul de grădină și se strecoară în spatele gardurilor vii. Când au o țintă clară, se stropesc unul pe celălalt cu jeturi subțiri de apă. Ascunsă în spatele unor hortensii așezate în ghiveci, Daisy îi privește de lângă casă. Când băieții aleargă pe lângă ea, rotește un robinet pe care îl manevrează cu o mână și țintește cu un furtun de grădină pe care îl ține în cealaltă mână. Îi udă.

Îi opresc pe băieți exact când sunt pe cale să o prindă.

— Nu meriți să te salvez, îi spun eu, dar e timpul să mergi la culcare.

Jasper și Daisy fac baie și își pun pijamalele, apoi îl roagă pe Nic să le citească.

El se așază pe o canapea în miniatură între paturile lor gemene, cu picioarele lui lungi întinse pe podea. Citește din cartea Vrăjitoarele de Roald Dahl. Auzim vocea — vocile — din camera de alături: băiatul narator, mirat și serios; bunica, ironică și pițigăiată; și Marea Vrăjitoare, cotoroața care zbiară.

— Copiii sunt împuțiți și jegoși!... Copiii sunt murdari și puturoși!... Copiii miros a excremente de câiineee!... Sunt mai răi decât excrementele de câiineee! Excrementele de câiineee miros a violete și primule în comparație cu copiii!

Reprezentarea lui Nic este adorabilă, iar copiii sunt fascinați.

La miezul nopții, furtuna care s-a format se dezlănțuie în cele din urmă. Plouă torențial și rafale intermitente de grindină cad ca un foc de mitralieră pe țiglele arămii ale acoperișului. Rareori avem furtuni cu descărcări electrice, dar în seara aceasta cerul este luminat de parcă ar fi niște becuri care se sparg.

Printre bubuiturile tunetelor aud pârâitul sec al crengilor copacilor. Îl aud și pe Nic umblând pe hol, făcând ceai în bucătărie, zdrăngănind încet la chitară, ascultând melodii ale lui Björk, coloane sonore ale unor filme Bollywood și Tom Waits, care-și intonează sfatul înțelept: „Să nu conduci niciodată o mașină când ești mort“. Mă îngrijorează insomnia lui Nic, dar îmi alung suspiciunile, amintindu-mi cât de departe a ajuns după anul școlar trecut, când a renunțat la Berkeley. De data aceasta s-a dus la facultate pe coasta de Est și a terminat primul an. Având în vedere prin ce am trecut, pare a fi un miracol. După socoteala mea, se apropie cea de-a o sută cincizecea zi fără metamfetamină.

Dimineața, furtuna a trecut, iar soarele strălucește pe frunzele de arțar umede. Mă îmbrac și mă duc în bucătărie, unde se află Karen și copiii mici. Nic, purtând pantaloni de pijama din flanel, un pulover de lână zdrențuit și ochelari cu raze X**, ni se alătură. Zăbovește la masa din bucătărie, își face de lucru la espresso, umplându-l cu apă și cafea și pornindu-l, apoi se așază pentru a mânca un bol de cereale alături de Jasper și Daisy.

* Ochelari care-i permit așa-zis utilizatorului să vadă prin obiecte. De fapt, creează o iluzie optică. (N. r.)

— Daisy, spune el. Atacul tău cu furtunul a fost genial, dar o să-mi iau revanșa. Păzește-ți spatele.

Ea își întinde gâtul.

— Nu văd.

Nic spune:

— Te iubesc, ciudato.

La scurt timp după ce Daisy și Jasper pleacă la școală, vin șase femei pentru a o ajuta pe Karen să facă un cadou de rămas-bun pentru un profesor îndrăgit. Împodobesc cu scoici, pietre lustruite și plăci de ceramică făcute manual (de elevi) o fântână din beton pentru păsări. În timp ce lucrează, sporovăiesc și beau ceai.

Eu mă ascund la mine în birou.

Femeile fac o pauză de prânz în bucătăria deschisă. Una dintre mame a adus salată de pui chinezească. Nic, care se culcase la loc, iese din dormitor, scuturându-se de buimăceală și salutându-le pe femei. Răspunde politicos — din nou — la întrebările lor despre facultate și despre planurile lui pentru vacanța de vară, apoi se scuză spunând că merge la un interviu de angajare.

După ce pleacă, le aud pe mame vorbind despre el.

— Ce băiat drăguț.

— E încântător.

Cineva comentează bunele sale maniere.

— Ești foarte norocoasă, îi spune ea lui Karen. Fiul nostru adolescent parcă mormăie. În rest, nu ne acordă niciodată atenție.

După câteva ore, când Nic se întoarce, casa este liniștită — mamele decoratoare au plecat acasă. A primit slujba. Măine merge la un curs de formare ca ospătar pentru un restaurant italian. Deși îi este groază de uniforma impusă, care include pantofi negri rigizi și

o vestă bordo, i s-a spus că va face o groază de bani din bacșișuri.

În după-amiaza următoare, după curs, Nic exersează cu noi, luându-l drept exemplu pe ospătarul dintr-unul dintre filmele pe care le-a învățat pe de rost, intitulat *Doamna și vagabondul*. Ne așezăm la cină. Ținând în echilibru cu o mână în aer o tavă imaginară, intră cântând cu un accent italian melodios „Oh, e noapte, e o noapte frumoasă și noi îi spunem *bella notte*“.

După cină, Nic întreabă dacă poate împrumuta mașina pentru a merge la o întâlnire AA. Întrucât nu a respectat orele de întoarcere acasă și a comis diverse alte infracțiuni, printre care și avarierea ambelor noastre mașini (a făcut-o eficient, într-un singur accident, intrând cu una în cealaltă), vara trecută își pierduse privilegiile legate de condus, însă această cerere pare a fi rezonabilă — întâlnirile AA* sunt o componentă esențială a tratamentului său continuu de recuperare —, așa că suntem de acord. Pleacă cu mașina break, care este încă îndoită după accidentul de anul trecut. După întâlnire se întoarce, ascultător, spunându-ne că a rugat pe cineva pe care l-a cunoscut să-i fie sponsor** pe perioada în care se află în oraș.

* Întâlnirile AA sunt organizate în cadrul programului celor 12 Pași ai Alcoolicilor Anonimi. Alcoolicii Anonimi este o comunitate de bărbați și femei care își împărtășesc experiența, puterea și speranța, cu scopul de a-și rezolva problema comună și de a-i ajuta și pe alții să renunțe la dependența de alcool. Singura cerință pentru a deveni membru AA este dorința de a înceta băutul. (N. t.)

** Un sponsor este un membru senior al programului AA, care se află în perioada de recuperare de cel puțin un an. Sponsorii îi îndrumă pe dependenți, răspund la întrebări, îi ghidează prin cei 12 pași și oferă responsabilitate. (N. t.)

A doua zi cere din nou mașina, de data aceasta pentru a se întâlni la prânz cu sponsorul. Bineînțeles că îi dăm voie. Sunt impresionat de consecvența lui și de faptul că respectă cu strictețe regulile pe care le-am stabilit. Ne anunță unde merge și când se va întoarce acasă. Sosește la ora la care a promis. Pleacă din nou pentru câteva ore.

În după-amiaza următoare, focul arde în șemineul din sufragerie. Așezați pe canapelele gemene, eu, Karen și Nic citim, în timp ce alături, pe covorașul decolorat, Jasper și Daisy se joacă cu omuleți Lego. Ridicându-și privirea de la un pitic, Daisy îi povestește lui Nic despre un băiat „răutăcios cu capul ca un cartof“, care a împins-o pe prietena ei Alana. Nic spune că va veni la școală și va face un „piure din capul lui ca un cartof“.

Sunt surprins să-l aud pe Nic sforăind liniștit ceva mai târziu, însă la 6:45 se trezește tresărind. După ce-și verifică ceasul sare ca ars și spune:

— Era cât pe ce să ratez întâlnirea, și întreabă din nou dacă poate împrumuta mașina.

Mă bucur că, deși este extenuat și-ar fi fost bucuros să doarmă toată noaptea, este dedicat muncii de recuperare în asemenea măsură încât se trezește, își stropește fața cu apă în chiuveta de la baie, își dă la o parte părul din ochi cu degetele, se îmbracă repede cu un tricou curat și iese în grabă din casă pentru a ajunge la timp.

E trecut de ora 11 și Nic nu s-a întors acasă. Fusesem obosit, dar acum stau treaz în pat, simțindu-mă din ce în ce mai neliniștit. Există un milion de explicații inofensive. Adesea, după întâlnirile AA, oamenii ies